

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ'έξοχον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑψηρὰ καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ : Ἐξωτερικοῦ :

Ἔτησίαι . . . δρ. 7. — Ἔτησίαι φρ. χρ. 8. —
 ἑξαμήνιος . . . 4. — ἑξαμήνιος φρ. χρ. 4. 50
 Τρίμηνος . . . 2. 13 Τρίμηνος φρ. χρ. 2. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0. 18.
ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΤΙΑ
 Τῆς Α' Περιόδου, ἑκάστην λεπτ. 30 [φρ. 0. 30].
 Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0. 20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐδριάντου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαθράκιον.

Περίοδος Β' — Τόμ. 12^{ος} Ἐν Ἀθήναις, 21 Μαΐου 1905 Ἔτος 27^{ον} — Ἀριθ. 25

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΗΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'

Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, τί εἶχε ἀπογί-
 νη ὁ Λεονταράκης; Ποῦ ἦτανε; τί ἔ-
 κανε;

Εἶθε, βέβαια, πρίεργοι νὰ τὸ μάθετε.
 Ἐνας-ἕνας οἱ καληκαράδες, ποῦ τοῦ
 ἔκαναν τὴν διαδήλωσιν, ἐσιόρπισαν καὶ
 ἐτράθησαν κατὰ τὰ σπίτια των, καὶ εἰς
 τὸ τέλος ἔμεινε μοναχός του ὁ Λεοντα-
 ράκης μετὰ τὴν Φασουλίνα, τὴν μαϊμουδι-
 στα ποῦ εἶχε τὸ σκουφάκι.

— Στάσου μιά στιγμή! τῆς εἶπε.
 Ἐβγάλε τὸ σουγιά του κ' ἔκοψε μιά
 βέργα, ἴσια καὶ μεγάλη, ὑστερα ἔβγαλε
 ἀπὸ τὴν τσέπη του τὴν μαυδουλάρα του,
 καὶ τὴν ἔδεσε ἐπάνω στὴ βέργα, σάν ση-
 ματά. Ὑστερα ἐσκύψε, καὶ ἐλαφρὰ-ἐλα-
 φρὰ ἀνεσήκωσε τὴν Φα-
 σουλίνα, καὶ τὴν ἐκάθισε
 στὴ πλάτη του, ὅπως τὸν
 ἐρατοῦσε προτῆτερα, τὸν

ἴδιον, ὁ Ἰωνάκης καὶ ἔτσι, με γέλια
 καὶ χαρὶς, ἐτραβήξανε κ' οἱ δύο νὰ πάνε
 στὸ παλάτι.

Διότι, πρέπει νὰ ξέρετε, ὁ Λεονταρά-
 κης εἶχε ἀποφασίση νὰ πῆ τῆς μητέ-
 ρας του, τῆς Λεονταρίνας, νὰ κρατή-
 σουνε μαζί των
 τὴν Φασουλί-
 να, ἢ ὅποια τώ-
 ρα πιά δὲν εἶχε
 κανένα ἄλλον
 προστάτην.

— Μά, Λε-
 ονταράκη μου,
 εἶπεν ἡ Φα-
 σουλίνα ἐγώ,
 ξέρεις, φοβοῦ-
 μαι μὴ θὰ φο-
 βουμαι παραπο-
 λῶ τοὺς δικούς
 σου, ξέρεις, τὸν
 πατέρα σου καὶ
 τὴν μητέρα
 σου, ξέρεις, καὶ
 τὸν ἀδελφὸ σου
 καὶ τὴν ἀδελφή
 σου, ξέρεις. . .

— Τί ξέρω;
 Δὲν ξέρω τί-
 ποτα ἐγώ! εἶ-
 πε ὁ Λεοντα-
 ράκης. Τί, λές;
 φοβάσαι, λέει,
 τὸν Ἀριστομέ-
 νη καὶ τὴν Μα-
 ριάνθη; Καλέ,
 αὐτὰ τὰ δύο
 μικρὰ θὰ χα-
 ροῦν πολὺ, ποῦ θὰ σ' ἔχουν νὰ παίξετε
 μαζί. . . Ἐννοία σου, καὶ θὰ τὸ πῶ
 ἐγὼ τοῦ μπαμπὰ καὶ τῆς μαμμᾶς, καὶ
 νὰ μὴ φοβάσαι καθόλου! Δὲν θὰ σε . . .
 φάνε!

Ἔτσι ἔλεγε ὁ Λεονταράκης. Μὰ καὶ
 ὁ ἴδιος, μ' ἔβλεπεν τὴν καληκαριά του, εἶ-
 χε ἕνα φόβο, ὅσο ἐκόντευε νὰ φθάσῃ στὸ
 παλάτι! Πῶς νὰ τα πῆ τῆς μητέρας

του, αὐτὰ ποῦ ἔγιναν στὸ σχολεῖον; —
 Ἡ μητέρα του, ξέρετε, δὲν ἐχωράτευε
 διόλου!

Ἄφισε λοιπὸν τὴν Φασουλίνα καὶ τὴν
 σημαῖαν τοῦ ἔξω στὴν αὐλή, καὶ με κα-
 τεβασμένα κάπως τ' αὐτὰ τοῦ ἐμπήκε

« Καλῶς τὸ χρυσὸ μου σ' ἄγρει. »

στὸ μεγάλο περιβόλι, ὅπου εὐρήκε τὴν
 μητέρα του, ποῦ ἔλαμνε περίπατο μετὸν
 Ἀριστομένη καὶ τὴν Μαριάνθη.

Ἄκουσε βήματα ἡ Λεονταρίνα, ἐγύ-
 ρισε τὸ κεφάλι τῆς καί, ἀμα εἶδε ἐμπρὸς
 τῆς τὸν Λεονταράκη, ἐσήκωσε ὑψηλὰ
 τὰς χερσοῦκλες τῆς, κ' ἔβαλε ἀμέσως τὰς
 φωνές:

— Μπα! καλῶς τὸ παιδί μου, κα-

« Πάνε στὸ παλάτι. »

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

— 'Ας παραδοθῶμεν, Δὸν Ραφαήλ, — ἐπανελάβεν ὁ Βελάσκος. Ἴσως θὰ ἴδωμεν τότε τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ. — 'Ἐστὼ! — εἶπεν ὁ καλλιεργητής. — Καὶ ὁ Γιάρουρῆς; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόγγος. — Ὅτι προσπαθῶμεν νὰ του δοθῇ χάρις. Καὶ κατόπιν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Ἰνδόν, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνη ἀπάθης ὡς ἀγάλμα ἐκ πορφύριτου λίθου, εἶπε:

ὥρας κρεμασμένας ἀπὸ τρία μακρότατα κοντάρια, τὰ ὅποια ἐβάσταζαν δώδεκα ρωμαλέοι Ἰνδοί, καὶ τοὺς μετέφεραν διὰ μέσου τοῦ δάσους μετὰ μεγάλην ταχύτητα. Τοὺς εἶχαν ἀφήσει λυτὰ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, ἀλλὰ ἐκεῖνοι οἱ τετρακόσιοι ἢ πεντακόσιοι Ἰνδοὶ τοὺς συνώδευαν ἀπὸ κοντὰ, κρατοῦντες δόρατα καὶ καλαμοσωλήνας...

Μετὰ τρεῖς ὥρας, ἐκείνο τὸ πλῆθος ἐφθάσεν ἐμπρὸς εἰς ἓν τεράστιον λιθόκτιστον οἰκοδόμημα, τελείως ὀρθογώνιον, στηριζόμενον ὀλόγυρα εἰς εἰκοσιτέσσαρας στύλους στολισμένους μετὰ χρυσὰ ἐλάσματα, καὶ μετὰ τὴν στεγὴν σκεπασμένην ἀπὸ χρυσῆς ἐπίσης πλάκας, οἱ ὁποῖαι ἐλαμποκοποῦσαν ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου.

Ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ οἱ σύντροφοί του καταβιάσθησαν ἀπὸ τὰς αἰώρας καὶ ἐκλείσθησαν εἰς μίαν μεγάλην αἰθούσαν, ἣ ὅποια εἶχε ἐπίσης λιθόκτιστος τοίχος καὶ ἐφωτίζετο ἀπὸ δύο εὐρύχωρα παράθυρα, ἀλλὰ ἀνοιγμένα εἰς ὕψος εἰκοσιποδῶν ἀπὸ τὸ ἔδαφος. Τὸ μόνον στόλισμα τῆς αἰθούσης ἦτο τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἡλίου, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἑνα χρυσοῦν δίσκον μετὰ ἀργυρᾶς ἀκτῖνας καὶ τοποθετημένον εἰς τὸ ἄκρον τῆς αἰθούσης, ἀγέφυρον εἰς τὴν ἐξοχὴν τῆς.

Ὅταν μείνατε ἐδῶ, ἕως ὅτου ὁ Γιόπης ἀποφασίσῃ διὰ τὴν τύχην σας, — εἶπεν ὁ Ἰνδός, εἰς τὸν ὁποῖον εἶχαν παραδοθῆ. Μὴ φοβήσθε τίποτε, καὶ ἀναπαυθήτε ἡσυχά. Κατόπιν ὅλοι οἱ Ἰνδοὶ ἐξήλθον, κλείοντες τὴν θύραν καὶ ἀσφαλίζοντες αὐτὴν ἐξωθεν μετὰ τοὺς μοχλοὺς τῆς. — Ποῦ μᾶς ἔχουν φέρῃ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόγγος, ὅστις δὲν εἶχε συνέλθῃ ἀκόμη ἀπὸ τὴν παραζάλην του. — Εἰς ἓνα ναὸν ἀφιερωμένον εἰς τὸν ἡλίον, ὑποθέτω — ἀπήντησεν ὁ ἰατρός, ἐνῶ ἀπεθαύμαζεν ἡσύχως τὸ ὁμοίωμα τοῦ ἀστρου τῆς ἡμέρας. — Καθὼς φαίνε-

ται, αὐτοὶ οἱ Ἰνδοὶ ἔχουν διατηρήσῃ τὴν παλαιὰν θρησκείαν τῶν Περουβιανῶν. — Ἐν τῷ μεταξύ ὅμως μας ἀφίουν νὰ πεθάνωμεν τῆς πείνης, γιὰτὴ μου. — Ἐλπίζω νὰ μας ἐνθυμηθῶν. — Καὶ θ' ἀρήσῃ πολλὴ αὐτὸς ὁ Γιόπης ν' ἀποφασίσῃ διὰ τὴν τύχην μας; Ἄρχίζω νὰ βλέπω σκοτεινὰ τὰ πράγματα. — Δὲν μου λέτε, Βελάσκει, ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ, ὁ ὁποῖος ἀπὸ πικρὰν στιγμῶν ἐφαίνετο ὅτι ἐβασανίζετο ἀπὸ μίαν σκέψιν. — Οἱ Ἰγκας ἔκαμαν ἀνθρωποθυσίας εἰς τὸν Ἥλιον; — Ὅχι, Δὸν Ραφαήλ. Εἰς τὰς ἐπισημοὺς τελετὰς τῶν ἐθυσίαζαν πρόβατα, λάμας, προβατοκαμήλους, ἀλλὰ ποτὲ ἀνθρώπους. — Ὅτε τοὺς ἐχθροὺς, ποὺ ἐπιαναν αἰχμαλώτους εἰς τὸν πόλεμον; — Ὅτε αὐτοὺς. — Μὲ ἐλαφρόντες ἀπὸ μεγάλο βάρους, Βελάσκει. Εἶχα ἀρχίσῃ νὰ φοβούμαι μήπως εἶχαν σκοπὸν νὰ προσφέρουν τὴν ζωὴν μας θυσίαν εἰς τὸν Ἥλιον. — Μὴν ἔχετε αὐτὸν τὸν φόβον; οἱ παλαιοὶ Περουβιανοὶ δὲν ἦσαν κακοὶ, καθὼς ἄλλο! — Μὰ, ἐπὶ τέλους, ἡ θέσις μας δὲν εἶνε διόλου εὐχάριστος, Βελάσκει. — Ἄς μὴν ἀπελπίζώμεθα, Δὸν Ραφαήλ. — Σοῦτ! εἶπεν ὁ Ἀλόγγος. Εἶχε ἀκούσῃ φωνὰς πλησίον τῆς θύρας. Μετ' ὀλίγον οἱ μοχλοὶ ἐσύρθησαν καὶ εἰσῆλθον δύο Ἰνδοί, κρατοῦντες δύο μεγάλα πανέρια ἀπὸ πλεκτὰ φύλλα, ὅπου περιείχοντο πολλὰ ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ νεροκολόκυθα, τὰ ὅποια εἶνε χωρισμένα εἰς τὴν μέσην καὶ ὀνομάζονται ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν κοῦνί, γεμάτα ἀπὸ διάφορα εἶδη λαχανικῶν, καρπῶν καὶ ποτῶν. Ἀφῆσαν τὰ πανέρια καταγῆς, ἐπροσκύνησαν τοὺς λευκοὺς ἀνθρώπους κλίνοντες τὸ ἐγγόνου, καὶ κατόπιν ἀνεχώρησαν χωρὶς οὐτὲ λέξιν νὰ προσφέρουν. — Μὲ τὴν ὥραν τοῦ ἔρχεται τὸ πρόγευμα, — εἶπεν ὁ Ἀλόγγος. — Ἡ κοιλιὰ μου εἶνε ἐντελῶς ἄδεια. — Ἄς δοῦμε τί μας ἔφεραν, — εἶπεν ὁ ἰατρός, ρίπτων ἐν βλέμμα εἰς τὰ πανέρια. — Διάβολε! ... ἀκριβῶς τὴν τροφήν τῶν ἀρχαίων Περουβιανῶν! ... Αὐτοὶ οἱ Ἰνδοί, ὡς φαίνεται, ὄχι μόνον διετήρησαν τὴν πρώτην θρησκείαν τῶν Ἰγκας, ἀλλὰ καὶ τὰ ἔθιμα τῶν τέκνων τοῦ ἡλίου. Νὰ ἢ σοῦπα τῆς κικέας, ποῦ ἔτρωγαν εἰς τὸ Περού πρὶν ἀπὸ τρεῖς αἰῶνας. — Τί εἶνε αὕτη ἡ κικέα; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. — Ἐνα εἶδος κεχρί, τὸ ὅποτον παραγεται ἀπὸ τὸ χηνοπόδιον. Τὸ φυτὸν τοῦτο, κάμνει κάτι ἄλλα, τὰ ὅποια ἔτρωγαν ἀπλήστως αὐτοὶ οἱ λαοὶ, καὶ

Τεράστιον λιθόκτιστον οἰκοδόμημα... (Σελ. 196, στήλ. 8.)

— Ἴδου τὰ ἔπλα μας παραδιδόμεθα εἰς τὸν Γιόπην, ἀλλὰ βασίζομεθα εἰς τὸν ὄρκον σου. — Οἱ Ἠπειρομέριοι δὲν ὀρκίζονται διὰ νὰ παραδοῦν τὸν ὄρκον των... Μετὰ μίαν στιγμὴν ὁ Δὸν Ραφαήλ καὶ οἱ σύντροφοί του ἐπεβιάζοντο εἰς τὸ μονόβυλον, καὶ μετ' ὀλίγον ἀπεβιάζοντο ἐν τῷ μέσῳ τῶν Ἰνδῶν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συνηθωμένοι παρὰ τὴν ὄχθη τῆς σαβάνας. Καμμία θριαμβευτικὴ κραυγὴ δὲν ὑπεδέχθη τὴν παράδοσιν των. Τοὺς ἐπίασαν, τοὺς ἐξήπλωσαν μέσα εἰς τρεῖς αἰ-

— Ἐνας φιλόδοξος, ποὺ ἐμισοῦσε θανασίμως τὸν Γιόπην, διότι ἡ φυλὴ τῶν τέκνων τοῦ ἡλίου τὸν εἶχε ἐλέγη ὑπέρατον ἀρχηγὸν τῆς. — Καὶ τώρα ποῦ εἶνε ὁ Γιάρουρῆς; — Ἐδῶ, αἰχμαλώτος μας. — Ποῦ τὸν ἐπίασατε; — Εἰς τὸ δάσος, ἐνῶ ἐσέρνεται μέσα στὰ χόρτα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Μανόαν καὶ νὰ δολοφονήσῃ τὸν Γιόπην. — Καὶ τί θὰ τον κάμετε τώρα; — Οἱ προδόται τιμωροῦνται μετὰ θάνατον οἱ καίμανοι τῆς μαύρης λίμνης τὸν περιμένουν. — Καὶ, ἂν ἐγὼ σὰς ὑποσχεθῶ νὰ τον πάρω μαζί μου καὶ ποτὲ νὰ μὴν τὸν ἀφίσω νὰ ξαναπατήσῃ σ' αὐτὰ τὰ μέρη; — Ἀδύνατον νὰ σοῦ τον δώσωμεν.

τὰ ὅποια λέγουν ὅτι εἶνε τρυφερὰ καὶ πολὺ νόστιμα. — Καὶ αὐτὸ ἐδῶ τὸ κοῦνί τί περιέχει, σοφὴ μου φίλε; ἠρώτησεν ὁ καλλιεργητής. — Ἄρβη, ἐν εἶδος πιζέλια, ὡς βλέπετε, ἀλλὰ μεγαλῆτερα καὶ καλλίτερα ἀκόμη ἀπὸ τὰ ἰδικά μας. Αὐταὶ αἱ σαρκώδεις σφαῖραι, ποὺ εἶνε μεγάλαι ἴσα μ' ἓνα λεμόνι καὶ ψημέναι, εἶνε πᾶσι καὶ ἐχρησίμευαν ὡς ἄρτος εἰς τοὺς Ἰγκας αὐταὶ αἱ μικραὶ ρίζαι, ποὺ εἶνε ξηραμένα εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἶνε γλυκύτερα ἀπὸ ζάχαριν, λέγονται τόκα, καὶ αὐτὰ τὰ γεώμηλα, τὰ κόκκινα, κίτρινα, μαύρα καὶ ἄσπρα, ποὺ ἔχουν τὸ καθένα διάφορητικὴν γεῦσιν, ὀνομάζονται οὐπέκοῦ. — Καὶ αὐτοὶ οἱ ξολθοὶ; — Εἶνε κουτσουτσού, μανιτάρια κρυμμένα μέσα στὸ χῶμα, καὶ αὐτοὶ ἐδῶ Ἰγκοί, κ' ἔχουν τὴν γεῦσιν τῶν ἀμυγδαλῶν, ἀλλὰ ὅταν εἶνε ὡμοὶ προσενοῦν δυνατόν κεφαλόκονον, ἐνῶ ψημέναι εἶνε ἀπ' ἐναντίας ὑγιεινότητος. — Καὶ αὐτὰ ἐδῶ τὰ ποτὰ; — Εἶνε ζυθος ἀπὸ ἀραβόσιτον. — Καὶ αὐτοὶ οἱ δύο ἄνδρες, ποῖοι εἶνε; — ἠρώτησεν ὁ Ἀλόγγος. — Ὁ ἰατρός καὶ ὁ Δὸν Ραφαήλ ὕψωσαν τὴν κεφαλὴν. Δύο Ἰνδοὶ εἶχαν εἰσέλθῃ ἀθρόμβως ἀπὸ μίαν πλευρικὴν θύραν, καὶ εἶχαν σταθῆ ἐμπρὸς εἰς τοὺς φυλακισμένους, μετὰ τὰ χέρια σταυρωμένα εἰς τὸ στήθος καὶ μετὰ τὸ μείδιωμα εἰς τὰ χεῖλη. Ὁ Δὸν Ραφαήλ ἀνεκήδησεν ὀρθίως, ἐβάλε κραυγὴν ἐκφράζουσαν τὴν κατάπληξίν του, καὶ, κατόπιν ὀρμῶν πρὸς αὐτοὺς μετὰ κλειστοὺς γρόνθους, ἀνεβόησε: — Ἐσὺ Μάνκο! ... Ἐσὺ Χουαίνα! — Ἐμεῖς, ἀφέντη, ἀπήντησαν οἱ δύο Ἰνδοί, χωρὶς νὰ σαλεύσουν. — Κ' ἔρχεσθε νὰ ἐκδικηθῆτε διὰ τὴν σκλαβίαν σας; — Ὅχι, ἀφέντη, ἐρχόμεθα νὰ σου πῶμε ὅτι ἐπετύχαμε τὴν χάριν σου ἀπὸ τὸν Γιόπην. — Ἄ! ... — Μὰ, ποῖοι εἶνε λοιπὸν αὐτοὶ οἱ δύο; ἠρώτησεν ἀκατάπηκτος ὁ Ἀλόγγος καὶ ὁ ἰατρός. — Θέλετε νὰ το μάθετε; — εἶπεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. — Εἶνε οἱ δύο Ἰνδοί, ποὺ ἤρχοντο πρὶν ἀπὸ μᾶς κ' ἐβύθησαν τὴν ἀκατόν μας. — Μὰ πῶς τοὺς γνωρίζεις, ἐξάδελφε; — Εἶνε οἱ δύο σκλάβοι, ποὺ εἶχαν φύγῃ ἀπὸ τὸ κτήμα. — Ἀλήθεια, ἀφέντη, — ἀπεκρίθησαν οἱ δύο Ἰνδοί. — Ἦτο ἀληθινὴ ἡ ὑποψία μου ἰ. ἀνεκράξεν ὁ ἰατρός. — Ἐκείνη ἡ κραυγὴ, ποὺ ἠκούσθη εἰς τὸ δῶμα, ἦτο πάντοτε σ' αὐτὰ μου.

— Ἐσεῖς εἴθε λοιπὸν, ποῦ μας ἐφάρτε τόσα ἐμπόδια, διὰ νὰ μας ἐμποδίσετε νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Χρυσοῦ; — ἠρώτησεν ὁ Ἀλόγγος. — Ναι, ἀπήντησεν ὁ Μάνκος. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πατήσουν λευκοὶ ἄνθρωποι τὰ χῶματα ποὺ καταικαῦν οἱ ἀπόγονοι τῶν τέκνων τοῦ ἡλίου, καὶ ἡμεῖς ἠθέλαμε νὰ σας σταματήσωμεν, χωρὶς ὅμως νὰ σας κακοποιήσωμεν. Στὸ χεῖρμας ἦτο, ἐπάνω ἀπὸ εἰκοσιφορὰς, νὰ σας σκοτώσωμεν, καὶ, ὡς βλέπετε, ποτὲ δὲν σας ἐπειράξαμεν. — Τὸν ἐγνώριζες λοιπὸν τὸν Γιάρουρῆ; — ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. — Ναι, ἀφέντη. — Ἐξηγήσου λοιπὸν. — Εἴμεθα καὶ ἡμεῖς Ἠπειρομέριοι, καθὼς ὁ Γιόπης. Ὁ φίλος σας ταξεδιώτης, ποῦ μας ἔκαμε σκλάβους, μᾶς

δρόμον σας καὶ νὰ εἰδοποιήσωμεν τὴν φυλὴν μας διὰ τὸν κίνδυνον ποὺ ἔτρεχε. Δύο φορές ἐδοκιμάσαμε νὰ σκοτώσωμεν τὸν προδότην, ἀλλὰ κάποιοι πονηρὸν δαιμόνιον τὸν ἐπροστάτευσεν. Ὅταν σὰς ἐστάματήσαμεν εἰς τὸν δεῦτερον καταράκτην, ἐφύγαμεν διὰ νὰ εἰδοποιήσωμεν τὸν Γιόπην, καὶ ἡ φυλὴ μας μετὰ τοὺς συμμάχους μας ἔκαμαν τὰς ἐτοιμασίας των διὰ νὰ σας ἀποκρούσουν. — Ἀλλὰ, διατί μας ἀφίστατε ζωντανούς; ἠρώτησεν ὁ Δὸν Ραφαήλ. — Διότι, ὅσον καιρὸν ἤμεθα σκλάβοι σου, δὲν εἶχαμε ποτὲ καιμίαν ἀφορμὴν νὰ παραπόνωθῶμεν μαζί σου, ἀφέντη, — εἶπεν ὁ Μάνκος μετὰ ἀξιοπρεπῆς ἤθος. — Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν ὁ καλλιεργητής, μετὰ συγκίνησιν εἰς τὴν φωνὴν του. — Μὰ ὁ Γιάρουρῆς τί ἀνθρώπος εἶνε;

« Τὸ πλῆθος παρεμίρεται. » (Σελ. 198, στήλ. 8.)

εἶχε πιάσῃ εἰς τὸν ποταμὸν, ἐνῶ ἐκνηγούσαμεν λαμψαντινοὺς. Τὸ βράδυ, ποῦ σας εἶδαμεν νὰ ἐπιστρέφετε εἰς τὸ κτήμα μετὰ τὸν Γιάρουρῆ, μᾶς ἐγεννήθη ἡ ὑποψία ὅτι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος ἠθέλε νὰ προδώσῃ τὸ μυστικὸν τῆς Πόλεως τοῦ Χρυσοῦ, κ' ἐσύρθημεν ἕως τὸ δῶμα, κρυμμένοι μέσα στὰ κλαδιά. Ὅ,τι ἐπάτατε, τὸ ἠκούσαμεν, καὶ τότε ὁ Χουαίνας, ἀγαγκτισμένος ἀπὸ τὴν ἀτιμίαν προδοσίας, δὲν ἠμπόρισε νὰ κρατηθῇ κ' ἐβγάλε ἐκείνην τὴν κραυγὴν, ἣ ὅποια τόσον σας ἔκαμε ν' ἀνησυχῆσατε. Ἡμεῖς ἀμέσως ἐκάμαμε τὴν ἀπόφασιν μας: Ἀπὸ τὰς ἀποθήκας σας ἐπήραμεν δύο τουφέκια, κ' ἐξεκινήσαμεν μ' ἓνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα μονόβυλά σας, τὸ ὅποτον εἶχε καὶ πανί, διὰ νὰ ἐμποδίσωμεν τὸν

— Ἐνας φιλόδοξος, ποὺ ἐμισοῦσε θανασίμως τὸν Γιόπην, διότι ἡ φυλὴ τῶν τέκνων τοῦ ἡλίου τὸν εἶχε ἐλέγη ὑπέρατον ἀρχηγὸν τῆς. — Καὶ τώρα ποῦ εἶνε ὁ Γιάρουρῆς; — Ἐδῶ, αἰχμαλώτος μας. — Ποῦ τὸν ἐπίασατε; — Εἰς τὸ δάσος, ἐνῶ ἐσέρνεται μέσα στὰ χόρτα διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὴν Μανόαν καὶ νὰ δολοφονήσῃ τὸν Γιόπην. — Καὶ τί θὰ τον κάμετε τώρα; — Οἱ προδόται τιμωροῦνται μετὰ θάνατον οἱ καίμανοι τῆς μαύρης λίμνης τὸν περιμένουν. — Καὶ, ἂν ἐγὼ σὰς ὑποσχεθῶ νὰ τον πάρω μαζί μου καὶ ποτὲ νὰ μὴν τὸν ἀφίσω νὰ ξαναπατήσῃ σ' αὐτὰ τὰ μέρη; — Ἀδύνατον νὰ σοῦ τον δώσωμεν.

Σήμα της Διαπλάσεως, Κρεβίτην και Δούκιον των τών Σαλαμών — ὁ Σεντιεμένος Ναύτης με τὸ Κόκκινον Κόλινον — τὸ Ἀγορικόν Ἀνδύλλιον με τὸ Ἀρχιζέλιον τοῦ Παρθενοναγέλου, Αἰμοσταγὴ Χωσώθηρα καὶ Μουλοπαντίεραν — τὸ Ὀρχόν Ἀμάραντον με τὴν Δουκίαν τῆς Χίου, Περωτὴν Ἐπίδα, Φιλόχλωρον Δαρνούλιαν, Ζωντανὴν Κούλιαν καὶ Ποίγκισα Τζάλμαν — ἡ Χαρά τῶν Γορῶν με τὴν Καλὴν Φλίην, Θραζὸν Ὀυράνιν, Μάρτυρα τῆς Ἐλευθερίας, Ἐιαφρόν Ἀέρα καὶ Ψυχὴν τῆς Δέσφου — τὸ Λατομεῖον Χίου με τὸν Χιαζὸν Φάγον, Λιμένα τῆς Χίου, Ἀθισμένην Ἀμυδαλίαν καὶ Μυροβόλον Χίου — ὁ Ρευθασμός με τὸ Ὑπερ Πασιλός, Μόρφωσις, Νυκτοκόρακι, Φλίθια Σκιάς καὶ Πρωτομαγιάν.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς Θεταλομάγνης (ἐλήφθησαν ὅλα καὶ βραβεῖον ἐστὶν ἡμέρον ἐγγύριον τὸ ψευδώνυμον τοῦ φίλου μας, ὁ ὁποῖος ἤρρησε νὰ αἰσθάνεται συμπιπτικὰ διαπλαστικός.) Σεντιεμένον Ναύτην (ἔλαβα τὸ Δημοφύτημα, ἐπὶ ἑνῶν ὁλοῦ βράσεων, νέος, πρωτότυπος καὶ περίεργος διαγωνισμὸς, θὰ προκηρυχθῆ πολὺ γρήγορα, καὶ ἴσως εἰς τὸ προσεχές.) Χριστιανὴν Παρθέρον ([E] διὰ τὴν ὥραιαν ἐπιστολήν· εἰ σ' ἐμπόδιζε τὸ ψευδώνυμον; δὲν ἤμπορούσεις νὰ αἰτίησθαι διήγημά με τὸνομά σου;) Ἀλαραγίαν ([E], ὅ, τί ὥραία ἐκδρομὴ!) Ἀμυρὴν Ἐλίον (ναὶ· πρὸς 5 γράσια τὸ φράγιον.) Καλλιόστην Κ. ([E], κάμνεις πολὺ καλὰ νὰ γράφῃς μόνη σου· δὲν πειράζει ἂν κάπου-κάπου κάμνης κανένα λάθος· πῶς θὰ συνειθισθῇ;) Μαργαρίτην τοῦ Αἰγαίου (ναὶ, εἶνε ἐλευθεροῦ, ἀλλὰ διατὶ νὰ τὸ ἀλλάξῃς; εἰς τὰ τετραδιά σου δὲν ὑπῆρχον ἐσώκλησις τὰ δύο δεκάλεπτα, ὡς μοὶ τὰ ὄφειλεις;) Ὀπισσιάν Παρουδίσιον ([EE] ἴσ-ἴσα, ἂν δὲν ἐπιτύχῃς, τότε περισσότερον πρέπει νὰ λάβῃς μέρος καὶ εἰς τοὺς ἄλλους, διὰ νὰ ἐπιτύχῃς ἄγγοτέρα ἔτσι νομίζεις, δεῖ με τὴν πρώτην φοράν ἐπιτύχῃσαι κανεὶς;) Νηρηθία τοῦ Πηγεῖου (δὲν ἀμφιβάλλω δεῖ εἰς τὸ ταξεῖδι ἐπέραςε λαμπρὰ) Πρωτομαγιάν ([E] ἔχι δά! ποτὲ νὰ μὴν ἐντρέπεταις ἂταν κατὰ νότυν ἀργῆν καὶ μοὺ γράφῃς· τότε ἄρχεις περισσότερον καὶ τί καρδίω;) Σαφειάταν τοῦ Σοῦμλερ (ἔστειλα) Τριανταφυλλέτιαν Ἀνυόλιαν (βραβεῖον ἔστειλα) Διηγήσοῦ τῆς Νεολιάς ([E], ἔστειλα· εὐχομαι πλήρη καὶ ταχεῖαν ἀνάρρωσιν.) Παναγ. Π. Π. (εὐχαριστῶ θερμὰ συλλυπητήρια διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ σου) Ἀνάμηριαν τῆς Καρῶσου (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἄσα γράφεις) Ἀνθος τῶν Δελμιῶνων ([E], γράφει μοὺ συ, καὶ ἄς μὴ σε ἀπύνη ὁ κ. Καταλαβαρδίζιος — πῶς εἶνε δυνατὸν;) Ἀνδοσιέλλον (ἔστειλα) Γεωργίον Γ. (τακτικὰ στέλλεται τὸ φύλλον κατὰ Σάββατον· ἀλλὰ τὸ ταχυδρομεῖόν σας, φαίνεται, δὲν εἶνε πολὺ τακτικόν) Πιερροτὴν Καρδιαν (τὰ εἶπα τοῦ Ἀνανία) Ὀλυμπιονικήν ([EE] εἰς τὰς ἐρωτήσεις σου ἀπαντῶ ναι· τὸ Παῖδ. Πενεῖρα πολὺ ὥραϊον) Καταλαβαρδίζιον ([E], δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐνοήσω πῶς ἔγινε αὐτὸ· δὲν μοὺ εἶχει γράψῃ καὶ σύ; πῶς ἐπῆρες ψευδώνυμον;) Δημήτριον Μ. (ἔστειλα· εὐχαριστῶ) Ἀνδρόνιον Ε. Π. (ἔστειλα· εὐχαριστῶ) Στάνλεϋ (εὐχαριστῶ διὰ τὴν στατιστικὴν τῶν Εὐσέμων τοῦ 1903· ἀλλ' ἀπὸ τώρα;) Ἀφραν ([EE] καλὸ ταξεῖδι· ἀλήθεια, εἰς τὰς προηγουμένας σου ἐπιστολάς υπέγραψες ὁ Ἀριάνθην καὶ σοὺ ἀπῆντησα με αἰθῶ, νομίζουσα δεῖ εἶνε τὸ ψευδώνυμόν σου· ἄλλοτε μὴν τὸ παραλείπῃς ἀπὸ τὰς ἐνεργείας σου περιμένον πολλὰ καὶ σ' εὐχαριστῶ) Παξιανόν. Ἀριτοκρότην ([EE], εὐχομαι νὰ γίνῃς γρήγορα καλὰ καὶ νὰ σε ἴδω ἔστειλα) Γεωμοσβίνουρα Διηγήριον (εὐχαριστῶ πολὺ διὸ τὸ ἐσπάζωμα) Δουκὴν Νύκτα ([EE] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· βραβεῖον ἔστειλα) Διακροθίσιαν Ἀρακαϊάδα ([EE], θυμωμένη ἔναντιόν σου; ἔχι δά! πῶς ἦτο δυνατόν νὰ τὸ φαντασθῆς;) Βράχον τοῦ Φαλήρον (ἔλλειψις χώρου, τίποτε ἄλλο) Θεοφάνην Καρῆν (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ἄσα γράφεις· ἀλλὰ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ γίνῃ περισσότερος λόγος) Ρομαντικὴν Τσαγγαραδιουσίαν κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 14 Μαΐου, ἀπάντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΟΙ ΤΡΕΧΟΝΤΕΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΥΝΑΦΟΜΗΤΑΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

1. — Διαγωνισμὸς Ἐσπάζωματος· λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 16ον φύλλον ἔ. ζ.)
2. — Διαγωνισμὸς Ἀέσεων, λήγει τὴν 31 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 18ον φύλλον ἔ. ζ.)
3. — Ἀειτάτη Ἐνάτη Κυριακὴ, λήγει τὴν 30 Μαΐου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 20ον φύλλον.)
4. — Διαγωνισμὸς Ἀαχῆσεων, διὰ τὴν Β' Ἐξαμηνίαν τοῦ 1905, λήγει τὴν 10 Ἰουλίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 22ον φύλλον.)
5. — Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐν τοῦ Γαλλικοῦ, λήγει τὴν 15 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 23ον φύλ.)
6. — Διαγωνισμὸς Μεταφράσεως ἐν τοῦ Ἀγγλικοῦ, λήγει τὴν 15 Ἰουνίου, (ἴδε τοὺς ὁρους εἰς τὸ 23ον φύλ.)

Ἄταν προσεχῶς κάποιετέματα τῶν ληζάντων διαγωνισμῶν: Δέσφου (Δεκεμ.-Μαρτίου), Διηγήματος, Ζωγραφικῆς, Καλλιγραφίας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Ἰουλίου. Ὁλόκληρον τὸν ἴδιον, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου δύναι νὰ γράψωσιν τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνισμῶν, κληθεῖται ἐν τῷ ἑαφῆτι μας εἰς-φασίλλου, ἂν ἔκαστος περὶ μίχι 30 φύλλα καὶ περὶ τὰς 1.

277. Λεξιγράφος.
Μία κλητικὴ ἀπλοτάτα
Μὲ μετοχὴν ἐνάθη
Καὶ ἔσθην Ἀσία πρωτεύουσα
μεγάλῃ ἐφανερῶσθαι.
Ἐστὶν ἔπι τὸ Θεταλομάγνης.

278. Μεταγραμματισμὸς.
Ἄν ἐν γράμμα ἰσθόλου
ἄρως, μεταβληθῆ,
Μία κακὴ θεὰ ἄρχαία
ἔδει εὐδὺς σχηματισθῆ,
Ἐστὶν ἔπι τὸ Θεταλομάγνης.

279. Αἶνιγμα.
Τὸ ἀρσενικόν μου ὄρος τῆς Ἑλλάδος·
Τὸ θηλυκόν μου ὄνομα Πλειάδος.
Ἐστὶν ἔπι τὸ Θεταλομάγνης.

280. Ρόμβος.

1. — Γράμμα.
  2. — Ἀντωνυμία.
  3. — Δένδρον.
  4. — Μυθολογικὸν πρόσωπον.
  5. — Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
  6. — Ἀντωνυμία.
  7. — Γράμμα.
- Ἐστὶν ἔπι τὸ Θεταλομάγνης
281. Πωσαζικόν.
Ἡ Πάρος καὶ ἡ Μύκονος, ἡ Ὑδρα καὶ ἡ Σῦρος,
Μαζὶ μ' αὐτὰς ἂν θέλουσε ἡ Τῆνος· καὶ ἡ Σῖφνος,
Ἄπὸνα μόνον γράμμα τῶν νὰ δώσωσιν ὄνομα,
Ἄλλο νησί εἰς τὴ στιγμὴ θὰ γίνῃ ἑλληνικόν.
Ἐστὶν ἔπι τὸ Θεταλομάγνης

282. Παίγνιον-Κυβόλεξον.
Τῆ ἀφαίρεσις ἐνὸς οὐδητήτου γράμματος ἐξ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλα τῶσαι, ἀπατελοῦσαι κατὰ αἰετὴν Κυβόλεξον:

- Σάλος, Ἄϊνα, ἔπιπῶ, σαρίς.
Ἐστὶν ἔπι τὸ Θεταλομάγνης
283. Τετραπλὴ Ἀκροστιχίς.
Τὰρχικὰ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν ὁμηρικὸν ἔρωτα, τὰ δεύτερα ἔρπον, τὰ τρίτα σπλάγγνον, τὰ τέταρτα μέρος τῆς οἰκίας:
- 1, Ἀρετὴ. 2, Ἀρχαία χώρα. 3, Κακόν. 4, Βάρβαρος.
- Ἐστὶν ἔπι τὸ Θεταλομάγνης

284. Ἑλληνοσύμφωνον.

00-α-η-ε-ο-α-η-ε-α-η-η-ο-ε-ο-α-η-ο-ο

285. Φωνηεντόλιπον.

Ἐστὶν ἔπι τὸ Θεταλομάγνης

286. Γρίφος παραστατικός.

Ἐπιρρημα ὀρηκτικόν. — Ἀβρον κατὰ πηλοθουτικόν. — Ἀντωνυμία ἀβροστος. — Σύνδεσμος ἐπεξηγηματικὸς. — Σύνδεσμος συμπλεκτικὸς. — Ἀριθμητικόν.

Ἐστὶν ἔπι τὸ Θεταλομάγνης

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τῶν φύλλον 13 καὶ 14.

158. Χαμαλιών (χαμαί, λίον.) — Χιτών-χιών.
160. Ταῦρος — Μαῦρος.
161. ΜΥ - ΣΙ - Α 162. Ι
ΣΙ - ΣΥ - ΡΑ ΗΤΑ
Α - ΡΑ - ΤΟΣ ΠΡΑΓΑ
ΣΚΑΛΜΟΣ

163 Κάρλος — ΙΟΥΡΙΑΝΟΣ

ἄλος = Κῆρ + ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

(Ὅσοις - ὁ =)

ἴσσις = Κάρπος. — 164. Ἐπιπτε τοῦ Θεῶ. —

165. ΚΑΛΒΙΝΟΣ (Κερασσοῦ, Ἰάσου, Πελαγονίος, βάρβαρος, Ἀγγελος, Πολύμνια, Πολύμνιος, παραδείσιον.) — 166. Ἀέρι δ' αἰεὶ αἰεὶ δ' αἰεὶ καὶ οὐκ ἀκουεῖ δ' μὴ δεῖ. — 167. Ὁμοιος ὁμοῖο αἰεὶ πελάει.

168. Μένιπος (μὲν, ἔπος.) — 169. Ὑπάτη-ἄπατη — 170. Ἥμερος — ἦμερος.

171. ΔΑ - ΝΙ - Α 172. ΑΙΒΑΝΟΣ (ΙΝΙ - ΚΑΙ - Α ἀνός, Βίας, Ἀθάνα, Α - Α - ΡΩΝ ὄνομα, ἄθος, Σινά.) — 173. Παννονία.

174-175. 1, Κύριος, Κύρος, κόρος, Πόρος, πόλος, δόλος, δοῦλος. 2, Τῆξον, ἐσόν, ὄσον, ὄσος, ἄλος, βέλος. — 176. ΧΕΙΛΩΝ (Κερωπεία, Δεσφός, Ἄγιε, Ἰουλιος, Πλάτων, Ἀγαπήνωρ.) — 177. Φωνὴ λαοῦ φωνὴ Θεοῦ. — 178. Ὁ Ἐπίκουρος ἦτο περὶ φημι φιλόσοφος. (Ὁ ἐπὶ του - Ρῶσαι - τὸ περὶ φη - μ ὡς φη ὡς ὡφ ὡς.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ 1ῆ λέξις ἔσθι 10, δεῖ δὲ τοὺς ἀνθροπῶτας μας κατὰ 8 μόνον. Ἐλάχιστος ἄρος 10 λέξεις, ἐπιπῶ καὶ ἀλογίτεται τῶν 10 ἀλλοθῶνται ὡς τὰ ἴσαν 10 λέξεις.]

Ἀναλλάσσω μετὰ τῶν φίλων μου σκέψεις, ἰδέας, ἐπιστολάς καὶ φωτογραφίας αὐτῶν. — Ἰαπωνικὸν Χρονιάθημον, χαίρει διὰ τὴν πρόβον τῆς πατρίδος σου. — Εὐχαριστῶ, Νοσιολογία Δεσφία, διὰ τὸ δῶρον σου. — Παλὸν γραμματόσημα. — Χάρις, Ψυχὴ τῆς Δέσφου. — Δημήτριος Φύρας, Μαθητὴς Γυμνασίου, Μυτιλήνη (Turquie) (E, 54)

Γραμματόσημα μόνον ἀναλλάσσω, παντὸς ἰκράτους, δεκάτερας ἔχι. — Ἄγιε Ἐλίζα Φέρπου, ὄδος Πατησίων 30 Α. Ἀθήνα. (E, 55)

Ἀναλλάσσω Μικρὰ Μυστικὰ. (E, 56)